

DOBRÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru zdarma

ROČNÍK 18 / ČÍSLO 2 / ČERVEN 2014

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí,
láska se nevychloubá a není domýšlivá.

Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch,
nedá se vydráždit, nepočítá křivdy.

Láska nemá radost ze špatnosti,
ale vždycky se raduje z pravdy.

Ať se děje cokoliv, láska vydrží,
láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

Lásku neuhásí ani velké vody a řeky ji nezaplaví.
Kdyby za lásku chtěl někdo dávat všechno jmění svého domu,
sklidil by jen pohrdání.

Úvodník

Milé sestry a milí bratři, před pár týdny jsme se s manželem Lukášem a synem Matoušem stali členy tohoto sboru a byla jsem požádána o úvodní slovo do dnešního čísla Dobrého pastýře. Je mi ctí vás touto cestou pozdravit a popřát klidné a obcerstvivující čtení celého časopisu. Téma, které se v tomto čísle bude nejvíce objevovat, je láska. V křesťanství je láska základním stavebním kamenem vztahu jednak mezi Bohem a člověkem, a také mezi lidmi navzájem. Já budu psát o lásce mateřské, která by ale bez té Boží lásky k nám nemohla vzniknout, být živena, růst a přežít.

Mateřská láska je velmi opěvovaná, pro muže je zahalená jistým tajemstvím, vedou se o ní různé odborné diskuse, zkoumá se ze všech stran, je unikátní. Z médií na nás vykukují krásné obrázky miminek a maminek - všichni dokonale upraveni, výborně naladěni, s krásnými úsměvy, pleť, čistým oblečením, nejmodernějším vybavením... Při pohledu na tyto obrázky si mnoho maminek pomyslí - „ach, na toto já nikdy nemám, nebudu takhle dokonalá, jestli jsou ty obrázky skutečné, tak to ty maminky zvládají určitě lépe než já“. Poté si přečtou pod obrázkem hesla, která naznačují, že mateřská láska je ten nejkrásnější pocit na světě, že přichází sám od sebe narozením miminka, že si to mají maminky denně maximálně užívat a jiné známé hlášky, díky kterým pomalu klepe na dveře splín. Ne vždy se totiž cítíme takto dokonale, svěží a ve formě. Mateřská láska je nejen radostí, ale i starostí a každodenním vydáním sebe sama pro druhé. Je to silný cit,

kteří jen tak něco nezlomí, ale vyžaduje i sebezapření, odhodlání, trpělivost, čas. Je to sice nenahraditelný cit, ale neznamená to, že ti, kteří jej nikdy nezažili, mají v životě podradnější role nebo méněcenné životní cíle.

Jsem vděčná, že na mateřství nejsem sama. Mám kolem sebe rodinu, ale především Boha, který mi každý den pomáhá být lepší matkou. Na rozdíl od Něj nejsem dokonalá, takže dělám chyby jako každý jiný. Ale je velikou výsadou mít v srdci takového pomocníka, jako je Duch svatý. Často ho prosím, aby mě mírnil, když mě něco rozzlobí a hrozí, že ztratím trpělivost. Prosím Ho o rady a dobré nápady, jak Matouška vychovávat.

Bůh je nejen mým pomocníkem, ale rovněž velikým vzorem v lásce. Piší to hlavně ve vztahu k odpuštění, které nám nabízí. On nám totiž dokáže odpustit každý hřích. Odpouští i to, co těžko odpouštíme my druhým nebo sobě samým. Boha nevykolejí námi počmáraná zeď voskovkami, ani roztrhaná složenka nebo vylitý čaj. Nezlobí se na nás, když se špatně vyspíme a jsme z toho půl dne otrávení. I po našich prohřešcích se na nás dívá s láskou, s otevřenou náručí, s touhou po vztahu s námi. Je jedno, jak se momentálně cítíme, důležité je, že On je stále stejný. Je prostě dokonalý! Kéž je Boží dokonalá a bezpodmínečná láska vzorem nejen všem rodičům, ale úplně každému z nás. Vždyť lásky není nikdy přespříliš, ať už jsme v jakémkoli věku nebo životní roli.

Přeji Vám mnoho lásky!

Štěpánka Křehlíková

Společná Křížová cesta 18.4.2014

Byl Velký pátek a krnovští křesťané ze všech denominací se rozhodli, že si společně připomenou pašijní události historicky první společnou ekumenickou křížovou cestou na krnovský vrch Cvilín. Tradice křížových cest

je známa v Evropě asi od 17. stol. Prosím nezaměňujeme křížovou cestu s „křížáckým tažením“! Ekumenická křížová cesta je na rozdíl od zcela pomýlené představy středověku o prosazování víry násilím zcela

irumilovná. Slouží naopak ke spolupráci esťanů ve snaze oslavit společně důležitější sváteční den Velikonoc - „Velký tek“ - společnými modlitbami, zpěvem a avně společnou cestou po jednotlivých staveních, v tomto případě krásně opravené ížové cesty kolem cvilínského kostela P. arie sedmibolestné. Dali jsme si sraz po ončení Velkopátečních bohoslužeb večer v 18:30 před klášterem Minoritů. Nikdo věděl, kolik odvážlivců se sejde. Po íchodu na sraz ale bylo všem jasné, že nás

málo nebude ☺. Seřadili jsme se a vepředu šli vždy tři dobrovolníci, kteří nesli kříž a dva, kteří nesli pochodně. Během cesty jsme se střídali a byla to pro mnohé cenná zkušenost. Jednak v tom, že nést kříž (ještě k tomu po cvilínských schodech, kterých je tuším kolem dvou set) není tak snadné, a také, že se na tom můžeme podílet společně. Mnohým z nás jistě na mysli vytanul verš: „Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ (Marek 8;34) Nahore u kostela jsme

začali společně zpívat a postupně obcházet jednotlivá zastavení. U zastavení křížové cesty se střídali v krátkých promluvách jednotliví kazatelé téměř ze všech krnovských denominací. Poponášení kříže od jednoho k dalšímu zastavení, na kterém se nahoře nejvíc podílely řádové sestry, společný zpěv a modlitby vytvářely v záři zapadajícího slunce nad Krnovem zvláštní duchovní atmosféru. Když se sešeřilo, začali se krnovští křesťané postupně po skupinkách navracet v družném rozhovoru do svých domovů. Ze skupinek se ozývalo: „tak zase příští rok, určitě to zapokujeme!“ ☺

*za všechny, kdo tam byli,
zapsal R. Rosický*

Vstup manželů Křehlíkových do našeho sboru

S velikou vděčností jsme přijali zprávu a mnozí jsme také byli svědky, na nedělních bohoslužbách 25. 5. 2014, vstupu manželů Křehlíkových do našeho sboru. Lukáš je učitel ZŠ Krnov, Štěpánka je na mateřské a při ní vede sociální službu zaměřenou na poradenství. Své první kroky víry udělal Lukáš v Křesťanském společenství v Krnově a

Štěpánka coby dítě v našem sboru. Společně navštěvovali několik let Křesťanské společenství, ale jejich osobní hledání je přivedlo zpět do našeho sboru, kam už nějaký čas přicházejí. V roce 2010 v našem kostele uzavřeli manželství a vloni v červnu vyprošovali požehnání pro svého syna **M a t o u š k a**. Ve vzpomínanou neděli předstoupili před celý náš sbor, aby vyznali svou víru v Boha, který se jich v Kristu ujal, vysvobodil je z

moci hříchů a přijal je ve svém Duchu do té velké rodiny Božích dětí.

Milá Štěpánko a milý Lukáši, radujeme se spolu s vámi, že patříte do rodiny našeho sboru. Přijímáme Vás s vděčností jako sestru a bratra a vyprošujeme hojnost Božího požehnání, ochrany a vedení.

Eva Roztomilá

Křest Lenky a Andrey

„Dovršte mou radost a buďte stejné myslí, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení...“ Fil2;2

Dnešní neděli byly pokřtěny dvě naše sestry - Lenka Strnadelová a Andrea Polišínská. Obě sestry navštěvovaly loňské podzimní kurzy Alfa a následnou předkřestní přípravu. Lenka brzy potom začala i se svým manželem Petrem a dětmi navštěvovat naše bohoslužby, jsme rádi, že se rozhodla vstoupit do našeho sboru. Andrea je vedoucí nízkoprahového zařízení Slezské diakonie, které má centrum v Městě Albrechticích, požádala nás o křest, avšak o svém členství v církvi ještě není zcela rozhodnuta. Máme z obou velkou radost a přejeme jim do nového života s naším Pánem hodně Božího požehnání, vytrvalosti a síly. Jste pro nás

svědectvím o Boží dobrotě a lásce, kterou má Bůh nejen k vám, ale i k našemu sboru. Vítáme vás do velké rodiny Božích dětí - křesťanů, kteří, stejně jak tomu bývá i v našich rodinách, nejsou vždycky dokonalí. Máme však stejnou naději, toužíme být stejné myslí, máme stejnou lásku, jsme jedné duše a jednoho smýšlení. K tomu kdysi pozval apoštol Pavel křesťany ve Filipis. Je to pozvání nejen pro vás, ale i pro všechny ostatní, kteří už do té Boží rodiny patří anebo o tom teprve uvažují. Prorok Izaiáš kdysi napsal: **„Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko.“** Iz55;6

Děkujeme ti, Pane Ježíši Kriste, že si k sobě i v dnešní složité době stále voláš své učedníky a následovníky, požehnej jejich rozhodnutí a naplň je svým Duchem.

R. Rosický

Narozeniny ve sboru

Milí bratři a sestry, v tomto čísle Dobrého pastýře si opět připomínáme jména všech, kteří budou slavit své narozeniny v následujících měsících. Dovolte nám, abychom všem popřáli pevné zdraví, Boží ochranu a požehnání. Pro radostné povzbuzení do dalších dnů připojujeme slova Žalmu 25,4-5:

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť' jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději v tebe.

Kéž si všichni tuto prosbu o Boží vedení přivlastníme do našich všedních dnů.

připravila Eva Roztomilá

Č Rostislav Čičman
E Jirka Dolková
R Hana Kučerová
V Vítězslav Maláč
E Ester Zmrzlíková
N Jana Maláčová
E Růžena Maláčová
N Miroslava Šimarová
E Stanislav Rosický
C Emilie Čičmanová
Michal Vybíral
Josef Ničman
Renata Mazurová (40)

S Anna Chlápková
R Milada Daňková
P Jiří Sedláček
E Marek Sedláček
N Bedřiška Marková
Pavel Loyda
Miroslava Dofková
Anna Krušinová
Romana Sedláčková
Zdeněk Pecháček
Anna Kubincová
Vlastimil Labaj
Lenka Strnadelová

Z Marcela Marková
Á Thomas Sewerin
Ř Eva Loydová
Í Radek Loyda
Jiří Marek st.
Jitka Růžičková
Jiří Šimek
Jindřich Vojáček
Lukáš Křehlík

Svatba Marty a Jirky

O víkendu na začátku června se v našem kostele konala událost, která se v životě každého člověka stane maximálně několikrát. Trvalý závazek si zde slibovali Marta (ještě nedávno Moskvová) a Jiří Marek. K obřadu se dostavili jak ženich, tak i nevěsta, a tak, jak slibně to začalo, tak to i pokračovalo. Zaplněný kostel sledoval se zatajeným dechem (básnické přehánění) příchod spanilého ženicha (méně) i spanilé nevěsty (více) a pochvalným mručením odpovídal na vzájemné sliby snoubenců. Žádné překvapení si nikdo ze snoubenců nenachystal ani v odpovědích na dotazy bratra faráře, a ten tak mohl s čistým svědomím rozstříhnout občanky před tváří státní i Boží. Díky péči o svatebčany, na které se podílelo mnoho členů krnovského evangelického sboru, byly snad všichni zúčastnění spokojeni, soudě alespoň dle společných fotek, které se snímaly po skončení obřadu.

V odpoledních hodinách se svatební veselí přesunulo na Kolibu pod Cvilínem, které bylo také hojně navštíveno. Teď již novomanželé běhali mezi svatebními hosty, pokud zrovna neseděli, ba přímo nezpívali u různých příspěvků do programu svatební zábavy, jako byla třeba hudební produkce skupiny Noach. Zákusky, nápoje i taneční parket byly k dispozici do pozdních večerních hodin a nic z výše jmenovaného nezůstalo na ocet.

Jistě všichni zúčastnění novomanželům přejeme, aby jejich svazek, stejně jak růžově začal, tak i s Boží pomocí dále pokračoval.

Dan Marek

„Dokonalá“ láska

Kdybych svůj dům dokonale vyzdobila krásnými květinami,
ale neměla lásku ke své rodině - jsem jenom dekoratérka.

Kdybych se v kuchyni udřela, napekla nejlepší koláče, navařila nejlepší jídla a k jídlu
krásně vyzdobila stůl, ale neměla lásku ke své rodině - jsem jenom kuchařka.

Kdybych rozdávala polévku bezdomovcům a zpívala v domově důchodců
a kdybych celý svůj majetek rozdala na dobročinné účely,
ale neměla lásku k bezdomovcům a starým lidem - nejsem nic.

Kdybych udělala sebevíc dobrých skutků, snažila se správně žít, a kdybych zpívala ve
sboru kantáty, ale Ježíše Krista neměla v srdci - pak jsem nepochopila, o co vlastně jde.

Láska nechá pečení, aby mohla vzít dítě do náruče.
Láska nechá zkrášlování bytu, aby mohla dát manželovi pusu.

Láska je přátelská i ve spěchu a stresu.

Láska druhým nezavidí jejich krásný dům a rychlé auto.

Láska nekřičí na děti, ať uhnou z cesty, ale je vděčná, že jsou tady a že mi jdou naproti.

Láska nedává jen tomu, od koho může něco dostat,
ale s radostí obdaruje i toho, kdo dar nemůže oplatit.

Láska vydrží, věří, stále doufá, všechno snáší. Láska se nikdy nevytráť.

Drahé nádobí se může rozbít, perly z náhrdelníku poztrácet,
co je zemské, nevydrží na věky, ale dar lásky přetrvává.

autor neznámý

Čtení z Bible - déšť, hromy, blesky, kroupy a střelb

Letošní ročník Velikonočního čtení z Bible se uskutečnil 15. dubna na Krnovském náměstí.

Naším oblíbeným místem je vydlážděný prostor s několika lavičkami naproti Bauerovy kavárny. Dá se říct, že letos bylo čtení z Bible docela dobrodružné. Když jsme se jako každý rok sešli, abychom připravili vše potřebné a postavili stánek ke čtení, donesla se k nám neuvěřitelná zpráva o tom, že nedaleko nás, na Dvořákově okruhu, došlo brzy ráno ke střelbě na automobily. Bratr Sedlák od adventistů dokonce telefonoval na policii, jestli bude pořádání veřejné akce bezpečné. Díky Bohu a včasnému zásahu městské a později i státní policie našťastí nebylo třeba se ničeho obávat.

Stánek, již tradičně zapůjčený Armádou spásy, jsme rychle sestavili a po úvodní společné modlitbě a prosbě za zdar celé akce mohla četba začít. Podle předem daného rozpisu se vystřídali opět křesťané ze všech krnovských křesťanských církví (ČCE, CKS, ŘKC, CASD, CČSH, AS). Počasí k nám letos ale nebylo moc vlídné, takže vedle Bible postávala často i termoska s horkým čajem, a

oblečení předčítajících připomínalo spíš podzemní plískanice než Velikonoce. Musím však pochválit všechny statečné účastníky, kteří vytrvali od 9.00 ráno až do 17.00 hod. odpoledne. Občasné přeháňky střídaly vytrvalý déšť, občas jsme byli rádi, že nám silné poryvy větru neodnesly celý stánek. V tom nás Pán Bůh i památník L. Bauera, ke kterému přivazujeme stánek, opět podrželi ☺. Načasování bylo perfektní. 10 min. před koncem se obloha zatáhla těžkými mraky a my jsme museli doslova strhat celý stan, v rychlosti poschovávat ozvučení i mikrofon a za bubnování prudkého deště s kroupami ukončit akci. Zmokli jsme pořádně, ale i tak děkujeme Bohu, že opět mohlo krnovským náměstím znít radostné velikonoční evangelium. Z rozhovoru s ostatními pořadateli vyšlo najevo, že během akce došlo i k několika zajímavým rozhovorům a někteří lidé si odnesli do svých domovů i to nejcennější - Boží slovo v podobě Nového zákona aj. materiálů, které zde byly zdarma k dispozici. Tak zase příští rok?

R. Rosický

Noc kostelů

Pokud člověk není křesťanem a nechodí do kostela pravidelně, potom často vstupuje do kostela jako do památných prostor, s jistou

zvědavostí, co tam uvidí. V každém případě není kostel tak obyčejná stavba, a tak i lidé, kteří do něj zavítají jen občas, vnímají zvláštní

atmosféru, obdivují zručnost a umění tehdejších stavitelů, někdy jsou ohromeni výzdobou, jindy překvapeni strohostí, jakou by uvnitř nečekali. Noc kostelů umožňuje návštěvníkům prožít trochu více, než je v kostele obvykle možné, a tak každý může odcházet se zajímavým zážitkem.

Noc kostelů je již

každoročně pořádaná akce, která vznikla v roce 2001 v Německu, přes Rakousko se rozšířila i k nám do České republiky, kde se 29.5.2009 konal první ročník. Noc kostelů má umožnit zájemcům nezávazné přiblížení křesťanství a jsou pro ně připraveny koncerty, výstavy, prohlídky, rozhovory a další aktivity, které si každý kostel připraví podle vlastních možností a uvážení. Lidé si mohli podle upoutávek vybrat a obejít kostelů i několik a strávit tak docela příjemný večer s poznáním i kulturním osvěžením. Návštěvníci mají možnost podívat se i do jinak nepřístupných míst, jako jsou věže, krypty, sakristie nebo třeba klášterní zahrady, mohou poznat historii staveb i sborů.

V našem kostele začala Noc kostelů o půl šesté večer, po úvodním slovu Radovana Rosického. Odstartoval ji již potřetí náš nadějný mladý varhaník Jan Maláč varhanním preludiem. Poté byl uveden pěvecký sbor Křižkovský z Opavy, který byl naším letošním hlavním lákadlem, protože tento sbor je již dobře známý a oblíbený. Jakmile po několika

přídavcích dozpíval sbor Křižkovský, promluvil Radovan Rosický pár slov o Noci kostelů a poté nastoupil další sbor, tentokrát náš Smíšený evangelický pěvecký sbor. Třetím sborem, který se představil na Noci kostelů, byl krnovský pěvecký sbor Staccato. Dalším programem byla fotografická výstava či vernisáž Martina Kučery, jehož rodina náš sbor již dlouhodobě navštěvuje. Výstava byla provázena velice poutavým rozhovorem o Martinově vývoji v oblasti fotografování a také povídaním o tom, jak je vše v životě propojeno a může na nás působit i prostřednictvím maličkých věcí a neopakovatelných okamžiků, které lze právě na fotografii zachytit. Po ukončení rozhovoru, během kterého byly promítány některé fotografie, si mohli návštěvníci prohlédnout nainstalovanou výstavu v kostele. Zároveň započala chvilka na prohlídku kostela a pro zájemce i prohlídka věže, pokud chtěli absolvovat místy obtížný výstup po schodech. Po prohlídce zaznělo v kostele další preludium, tentokrát Filipa Haranta,

varhaníka varhanářské školy v Krnově.

Posledním programem Noci kostela bylo po změně programu promítání hudebního filmu Mobil, který natočila tvůrčí skupina Křeč a hudbu k filmu připravil a nazpíval člen našeho sboru Pavel Malík. Protože promítání filmu započalo v devět hodin, zůstalo v kostele již jen pár zájemců o shlédnutí filmu, ale vůbec to nevadilo, naopak - v této komorní sestavě mělo promítání příjemnou atmosféru o to víc, že do kostela na promítání filmu se většinou nechodí. Vytrvalci, kteří film shlédli do konce, si mohli na závěr vyslechnout poděkování všem účinkujícím i modlitbu a poděkování Bohu za

vydařenou zajímavou akci. Domů jsme odcházeli s opravdu dobrým pocitem, že to bylo dobré a jistě Bohu příjemné.

Dík patří také všem, kteří se na Noci kostelů v našem evangelickém kostele podíleli, připravovali výstavu, program, účastnili se programu, zpívali, dělali průvodce, vedli rozhovory se zvědavými návštěvníky, napekli a připravili občerstvení a něco k zakousnutí, uvařili čaj a kávu, po akci pak uklidili... vám všem patří díky.

V případech zájmu najdete články, fotky i reportáže z Noci kostelů (nejen v Krnově) na internetu.

Petr Malík

Výběr z článku „Už mi rostou svaly?“ (pro inspiraci mnohých z nás...)

Jako kazatel vyhlížím pracovníky, kteří se nejen pro něco nadchnou, ale v tom, pro co se nadchli, i vydrží. Musím dodat, že těchto lidí mám kolem sebe dost. Dokonce si myslím, že toto je jedno z tajemství požeňnaní, které ve sboru prožíváme. Pochopitelně není nikdy dost služebníků, vždy by se něco dalo vylepšit, ale to nijak nepopírá potřebu věrnosti v tom, do čeho mě Pán Bůh postavil.

Když jsem pročítal některé knížky, které se zabývaly sbory, které byly – alespoň z lidského úhlu pohledu – úspěšné, pak byla na jednu stranu patrná dobrá organizace, kvalitní výstupy v podobě chval, kázání, práce s dětmi, prezentace navenek atd., zároveň se ale za jejich úspěchy skrývalo obrovské úsilí desítek, někdy i stovek „bezejmenných“ křesťanů, kteří se věnovali zcela všedním službám. Víme ale, že pro Boha nikdo bezejmenný není, stejně tak se nedívá na službu jako na více či méně důležitou.

Vyrůstal jsem ve věřící rodině, kde se ale hodně šetřilo silným duchovním výrazivem. Můj otec „jen“ asi dvacet let vedl dětskou

besídku, „jen“ se staral ve staršovstvu o některé složité hospodářské záležitosti a mnoho let „jen“ jezdil po malých kazatelských stanicích kázat pěti až dvaceti lidem. Dnes s odstupem mnoha let vidím, že se řadě lidí hluboce vepsal do srdce a zásadně ovlivnil jejich další duchovní směřování. Víme to nikoli od něj, ale od těch, které ovlivnil. K tomu, aby se tak stalo, nemusel být kazatelem ani pracovat v církvi na plný úvazek. Bylo „jen“ potřeba, aby byl věrný.

Obávám se, aby oněch věrných mezi námi neubývalo. Aby neubývalo těch, kdo odmítnou ono pomyslné „jen“. Dělat „jen“ totiž není náležitě vzrušující, není to nic, co by měl dělat leader (jak se dnes někdy populárně říká), nezapadá to do „velkých snů“, které by údajně křesťan měl mít, a není to vidět. Jenže bez věrných se církev a sbory prostě nehnou dál. A nehme se kupředu ani ve svých duchovních životech a ve svém růstu. Důvod může být jednoduchý. Chceme přeskočit ono „jen“, a to nejde...

(zveřejněno v Životě víry č. 5/2014)

David Novák, kazatel sboru Církve bratrské, Praha 13

Jak jsem byl u soudu

Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalárníkovi, a byl bys uvržen do vězení. Matouš 5:25

Milí čtenáři Dobrého pastýře, tento článek bych raději nepsal, ale tak už to v životě chodí, že občas přinese i zkušenosti, ze kterých nemáme mnoho radosti, o to víc se z nich však můžeme poučit. Povím vám jeden příběh s krásným začátkem a smutným koncem. Byl jednou jeden obětavý a snad i nezištný mladý muž, objevil v sobě pěkný vztah k lidem s tělesným postižením. Stalo se tak díky pozvání k dobrovolnické službě ve Slezské diakonii. Nabídl mu asistenci u Jirky V. Jirka je kvadruparetik s občasnými epileptickými záchvaty, dnes už je pokřtěným členem našeho sboru. Stará se o něj pouze jeho babička a rodinný přítel s chatrným zdravím a taktéž v důchodovém věku. Rodinný přítel pan T. si dokonce odtrhával od úst a naspořil mu jistou částku, kterou převedl účet. Pro případ, že jednou přijde vhod (třeba až Jirkovi doslouží jeho speciálně upravené auto, kterým ho vozíme). Mladý muž, nazvěme jej pan M., se jevil Jirkovi jako dobrý kamarád. Trávil u něj dost času, dokonce i v době, kdy nemusel. Jiří mu začal důvěřovat. Jejich vztah se ještě víc upevnil potom, co se M. dokonce nabídnul, že ho doprovodí na dovolenou k moři. Pak ale došlo v životě pana M. ke zvratu. Nastoupil do školy se sociálním zaměřením v Praze. Tam se ale zřejmě seznámil kromě bohulibého studia i s jinými věcmi. Zkrátka, nakonec školy zanechal a vrátil se domů. Jeho kamarád ho začal přesvědčovat, aby se spolu s ním pustil do podnikání. Koupíme si auto a budeme spolu rozvážet zboží. Znělo to zajímavě, ale kde na to auto vzít? Abychom mohli začít podnikat, potřebujeme ziskat nějaký kapitál do začátku. Najednou si M. vzpomněl - vždyť jeho starý známý Jirka V. mu kdysi řekl, že má na účtu docela zajímavou

částku. V ten okamžik se z nezištného pana M. stal pan „Zištný“. Přemluvit důvěřivého a dobrosrdečného kamaráda na vozíčku netrvalo moc dlouho. Potřebuji přece jen „malou půjčku“ do začátku a všechno ti vrátím! S Jirkou se nakonec dohodli, že si na něj vezmou úvěr v bance. Jirkovi to sice na poslední chvíli začalo být trochu podezřelé, a dokonce chtěl od úvěru odstoupit. Ale pan M. byl neodbytný a Jirka si ho nechtěl pohněvat, protože mu M. za to slíbil více návštěv. Nakonec jej přesvědčil, nebylo to tak těžké, když si předem získal jeho téměř sto procentní důvěru. Bankovní úředníci vůbec nebylo divné, proč si Jirka, který se nemůže ani sám podepsat, zřizuje u banky tak nevýhodný úvěr s vysokým úrokem. Dokonce si prý nepamatuje ani to, že mu u přepážky pro zdrav. postižené vedl M. ruku při podpisu. Za týden potom už pan M. držel v ruce nejen svazek bankovek, ale i veškeré listiny týkající se úvěru. „Hurá“, podnikání může začít. Nezkušený M. si koupil ojetou dodávku za pár desítek tisíc a spolu s kamarádem se opravdu pokusili odvézt jednu zásilku. Staré auto se ale po cestě někde u Brna porouchalo, a to tak, že už nemělo cenu jej opravovat. I prodali ho do šrotu za čtvrtinovou cenu. Aby se pan M. trošku zahojil, koupil si za zbytek peněz nový notebook, mobil a pořádný ohoz. Zbytek statečně proflámoval, jak vyšlo u soudu najevo z jeho výpovědi i svědectví jeho kamaráda. Jirkovi zbyly jen oči pro pláč. Nepsal a zhoršil se mu zdravotní stav. Brzy se ozvala banka s vysokými splátkami. Jiřího jsme museli autem dopravit až do Opavy, aby se vůbec dostal k informacím o svém účtu. Podařilo se nám snížit splátky na polovinu. I tak jde Jirkovo hospodaření do mínusu. 2500,- Kč měsíčně je nad jeho možnosti. V současné době všechny peníze, co dostane, obratem použije k platbám za byt, pečovatelskou službu, dobrovolníky, kterým se přispívá za

víkendové služby, hygienu a další běžné věci (např. zdravotní potřeby), které potřebuje ke svému životu. Jiří si prošel v životě již mnoha těžkými zkouškami, tatínka nikdy nepoznal, maminka mu zemřela, sourozence nikdy neměl, jeho vzdálená rodina nemá dost sil ani zájmu, aby mu pomohla. Jediný, koho má, je babička. Ta ale teď leží v nemocnici se zlomeným kotníkem. Pomáhá Jirkovi i na dálku ze svého skromného důchodu. Veškeré pokusy o domluvu s panem M. selhaly. Na schůzku, kterou si s ním dohodla vedoucí dobrovolnického centra, se nedostavil, na telefon y Jirkovi ani nikomu neodpovídal, začal hrát tzv. „mrtvého brouka“. Dokonce ani varování, že pokud se nebude chtít dohodnout mimosoudně, bude nutno ho udat policii, nebral vážně... A tak jsme se tam nakonec sešli, já, Jirka V., Jirka Marek, který dělal řidiče, ziskuchtivý pan M., jeho kamarád, maminka, Jirkův advokát, státní zástupkyně a soudce. Hbité prsty soudní zapisovatelky rejdlily po klávesnici a soudní síni pomalu ale jistě vyplouvala na povrch celá pravda, tak jako olej na vodu. Soudní řízení se protáhlo až do odpoledních hodin. Milý pan „M.“ se po celou dobu nedokázal ani omluvit, neprojevil ani kapku lítosti, dokonce ani jeho matka. Závěrečná řeč p. státní zástupkyně byla tedy jednoznačná. Odsouzený se zcela bez jakýchkoli pochybností dopustil podvodu a uvedl žalující stranu v omyl. Tím se dopustil trestného činu, podle paragrafu... Výsledek? Tři roky podmíněného trestu a vrátit Jiřímu V. celou částku, ovšem bez úroků. Jelikož odsouzený ještě nikdy nebyl trestán, může si odpykat trest na svobodě s tím, že se bude muset snažit získat práci a splácet svůj dluh (150 000,-). Dotyčný pan M. je ovšem úplně „švorc“ a nemá ani práci. Tu si bude muset shánět. Pokud se nebude snažit, může ho soud po třech letech podmínky poslat ještě na dva a půl roku do vězení „natvrdo“. Co z toho plyne pro Jirku? Dobrý pocit satisfakce? Radost, že spravedlnost zvítězila? Snad, jenže to ho

splácení úvěru nezabaví. Úvěr je totiž na jeho jméno, a tak platí dál.... Jestli se někdy dočká peněz od svého „kamaráda“, zůstává velkou neznámou...

A co dál? Aby toho nebylo málo, Jirkova babička si zlomila kotník a nyní leží v albrechtické nemocnici. Její léčba si vyžádá možná i půlroční rehabilitaci. Rodinnému příteli panu T. dochází kvapem síly. Dobrovolníci ze Slezské diakonie i z našeho sboru (Norbert Gurtler a Radek Loyda - kteří mu dělají zdarma i hygienu) se u něj střídají hlavně o víkendech. Rozpis doprovodu Jirky na bohoslužby, který iniciovala Eva Roztomilá, zdá se úspěšně funguje, kromě Norberta a Radka se na něm podílí i Elen Hlavsová a Jiří Marek. Situace je ale složitější. Jirka V. totiž bydlí asi půl roku v bezbariérovém bytu, na který se velice těšil. Předtím bydlel v malém stísněném bytečku na Opavské. Jeho radost z nového bydlení ale kalí skutečnost, že díky splácení úvěru není schopen platit také nájem, pečovatelskou službu a příspěvky některým dobrovolníkům, kteří se u něj střídají, potřebuje totiž celodenní péči. Představa, že by se musel zase stěhovat, jako už několikrát ve svém životě a dožít svůj život v některém ústavu (už to jednou zažil v Hrabyni), je pro něj přímo strašidelná. Jirka moc potřebuje nejen fyzickou, ale duševní a duchovní podporu, už tak je pro něj život dost složitý a těžký. Pokud by někdo z vás, milí čtenáři Dobrého pastýře, pocítil Boží vedení a chtěl mu pomoci, můžete se přihlásit např. jako jeden z těch, kteří ho přiváží do kostela. Můžete také Jirku navštívit a popovídat si s ním, Jirka nemůže sám číst, je vděčný i za předčítání. Po dohodě s ním ho lze vzít i na procházku. Možná budete překvapeni, Jirka je totiž docela „veselá kopa“ a je s ním legrace. V současné době by nejvíce pomohlo, kdyby se našli dárci, kteří by se rozhodli mu pravidelně přispívat třeba i malou částkou (např. 100,-Kč), na Slezskou diakonii zavedený speciální účet: konto Arbeni, ke kterému má přístup pouze zvláště k tomu

určená soc. pracovnice ze soc. asistence „NOE“, což je služba Sl. diakonie, která pomáhá lidem spravovat rozumně jejich účetnictví.

Číslo účtu pro Jirku Vasiliadise:

107-5125430277/0100

variabilní symbol: 252008

PS: Není to nic těžkého, sám jsem si to vyzkoušel, zajdete do své banky a u bezhotovostní přepážky vám bankovní úřednice zařídí trvalý platební příkaz na výše uvedené číslo účtu. Čas, který tomu budete věnovat a třeba i malá částka, mohou udělat obrovský kus práce. Kdo má internet.

bankovníctví, ten si pouze večer sedne k počítači 😊.

„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť, radostného dárce miluje Bůh. Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo. Ten, který dává semeno k setbě i chléb k jídlu, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží plody vaší spravedlnosti. Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štědrí; tak povzbudíme mnohé, aby vzdávali díky Bohu.“ (2 Kor9;7,8,10,11)

R. Rosický

Křesťanské akce v létě

Červen:

22. - 26. 6. - **Letní kurz základů práce s dětmi** - Eliška Krmelová a Manuela Jungová více na: www.Timdva dva.net

Červenec:

4. - 6. 7. - **Setkání křesťanů zemí střední Evropy - Wroclav**, po termínu přihlášek možnost jet pouze individuálně vlastním autem. Více na www.e-cirkev.cz nebo na www.wroclaw2014.net
4. - 6.7. - **Křesťanská konference 2014 - PRAHA**, více na: www.kk.kmspraha.cz
6. - 13.7. - **Letní Camp mládeže - Strmilov** - celocírkevní, více na: www.e-cirkev.cz
13. - 19. 7. 2014 - naše **sborová dovolená, Písek u Jablunkova** - ještě by se našla poslední volná místa (volejte 777 954 409)

Srpen:

21. - 23. 8. - **United – multižánrový křesťanský festival - VSETÍN**, více na: www.festivalunited.cz
23. - 31.8. - **Letní seniorátní týden mládeže „LST“** - více na: www.moravskoslezska-mladez.evangnet.cz

Výhledově:

10. - 12.10. - **Gospelový Workshop Orlová** - s vynikajícím londýnským sbormistrem a zpěvákem Davidem Danielem, více na: www.keep-smiling.cz

Rozhovor se Svatoplukem Chlápkem - duben 2014

Svatopluku, slyšel jsem, že jsi změnil zaměstnání. Je to pravda?

Ano, opravdu je to tak. Pracuji nyní jako ředitel organizace Zámek Dolní Životice, příspěvková organizace. Takže už nejsem ve škole, ale na zámku :-)

Aha, takže se staráš o zámek? Jsi jako kastelán?

:))) I když jde o zámek, není hlavní ten zámek, ta stavba, ale lidé, kteří v tom zámku bydlí. Je to Domov pro lidi se zdravotním postižením, v našem případě dospělí muži s mentálním nebo jiným postižením. Kdo chce mít podrobné informace, může se podívat na naše stránky - www.zamekdolnizivotice.cz a tam si počíst podrobnosti a prohlédnout fotky.

Takže si ti muži žijí jako na zámku?

Ano, opravdu žijí jako na zámku, ale asi si pod tím naši čtenáři představují nějakou idylku, ale i když je zámek krásně opravený, domnívám se, že to není ideální místo k životu.

Proč?

Soužití tolika lidí na jednom místě je prostě z principu VELMI NEPŘIROZENÉ!

V naší zemi proto nyní probíhá tzv. Transformace pobytových služeb, která má za cíl napravit křivdy, které jsme na lidech s postižením v minulosti udělali. Více informací mohou čtenáři najít na www.trass.cz.

Jde o to, že obyvatelé zámku jsou také lidé - mají lidská práva stejně jako ty nebo já. A jak já říkám, před Bohem jsme si všichni rovni! Já jako ředitel této instituce nevidím rozdíl mezi mnou, klientem, zaměstnancem, mým šéfem nebo třeba prezidentem. Jsme lidé a máme stejná práva, pokud není soudem stanoveno něco jiného. V prostředí ústavu je velmi těžké umožnit naplňovat základní

práva, která jsou pro nás naprosto běžná. Jde např. o svobodu pohybu, možnost svobodné volby toho, co si koupím, vybavení pokoje...

Co bude teď s tvoji školou, vždyť jsi tam pracoval tak dlouho?!

Ve škole jsem pracoval od roku 1999. Začínali jsme s deseti žáky pomocné školy. Dnes máme na Sídlišti pod Cvilínem mateřskou školu speciální, základní školu speciální a na Hlubčické ulici základní školu praktickou. Celkem kolem 90 žáků a od září přibude i střední škola. To už ale bude ředitel někdo jiný...

Kdo teda bude teď dělat ředitele?

Jsem rád, že komise vybrala mého favorita - Radovana Vladíka! Věřím, že on nejenom že bude pokračovat v dobré tradici školy, ale jistě ji obohatí i svým osobitým stylem.

Proč ses vlastně rozhodl pro takovou velikou změnu?

Protože se mi život pomalu krátí a uvědomil jsem si, že je ta pravá chvíle zkusit ještě něco jiného. Téma proměny velkého sociálního zařízení na moderní formy služeb mě zaujalo a chtěl jsem být u toho. Přihlásil jsem se do konkurzu a vyhrál. Věřím, že mi náš Pán tímto ukázal cestu k mému dalšímu směřování a rozvoji ku prospěchu věci - všenápravě věcí lidských...

Chceš něco sdělit na závěr?

Ano, jistě! Podělím se s Vámi o své životní krédo, které mě již dlouho provází. Mám ho od bratra Komenského a zní - OMNIA SPONTE FLUANT, ABSINT VIOLENCIA REBUS..... neboli „Vše nechť se děje po dobrém, nechť není násilí v ničem.”

Děkuji za rozhovor.

Svatopluka Chláпка zpovídál Jiří Vasiliadis

Otevření synagogy

V pátek 13. června 2014 byla slavnostně otevřena Krnovská synagoga. Byla tak završena patnáctiletá cesta skupiny nadšenců a obětavých krnovských občanů, kteří v roce 1999 založili občanské sdružení Krnovská synagoga. Tato nevelká skupina dobrovolníků celou dobu usilovala o opravu a znovuzprovoznění synagogy. Je zajímavé, jak se Pán Bůh přiznával ke snaze těchto - převážně věřících - lidí.

V době povodně v červenci 1997 sloužila synagoga jako státní archiv. Ten byl následně přestěhován a právě tehdy se o budovu synagogy začalo intenzivně zajímat zmíněné občanské sdružení. Zpočátku tito dobrovolníci neměli jiné prostředky než svoje, ale začali spolupracovat s Federací židovských obcí v ČR. Když se v r. 2006 začala ukazovat možnost, že by některé židovské památky v republice mohly být opraveny za výrazného využití peněz z Evropských fondů, právě kontakty na vedení Federace židovských obcí přispěly k tomu, že se Krnovská synagoga dostala mezi 10 židovských objektů, které byly vybrány k rekonstrukci. Po období zpracovávání projektové dokumentace, po výběrovém řízení a po téměř tříleté rekonstrukci (v tom jsou zahrnuty nejen stavební, ale i restaurátorské práce spojené s novou malbou i obnovou vybavení synagogy), mohla být synagoga znovu otevřena. Bude sloužit jednak k bohoslužebným účelům pro vyznavače i příznivce judaismu, jednak k nejrůznějším kulturním aktivitám.

Jedním z nejdojemnějších momentů páteční slavnosti byl okamžik, kdy bylo připomenuto šťastné a tehdy odvážné rozhodnutí bývalých radních v Krnově v říjnu 1938. Krátce po té, co Československo bylo nuceno odstoupit Sudety ve prospěch Německa, přišlo v říjnu 1938 z Berlína nařízení k tomu, aby synagogy a další židovské objekty byly uzavřeny. Zřejmě tehdejšími německými

radním bylo jasné, co bude následovat. Proto Rada města Krnova obratem prohlásila, že v Krnově žádná synagoga není; synagoga byla urychleně odsvěcena a tento objekt byl prohlášen za tržnici. A skutečně po celou válku fungovala jako tržnice. Např. v Ostravě, v Opavě a v mnoha dalších městech byly v noci z 9. na 10. listopadu 1938 synagogy vypáleny.

Organizátoři páteční slavnostní akce pozvali dva potomky tehdejších radních, aby jim zástupně poděkovali za odvážné rozhodnutí jejich otců. Jeden přijel s manželkou z Izraele, kam se vystěhoval s rodiči v listopadu 1938 jako roční dítě. Když s pohnutím děkoval za tuto chvíli s tím, že si nikdy nepomyslel, že bude moci být ještě někdy na místě, kde byl jako novorozeně

obřezán, dotklo se toto jeho vyznání všech přítomných. Druhým potomkem odvážného radního byl muž, který žije v Německu, který často Krnov navštěvuje; ten vzpomínal na chvíle, kdy v říjnu a začátkem listopadu 1938 byla Krnovská synagoga upravována na tržnici a on jako osmiletý syn majitele stavební firmy nosil dělníkům do prostoru synagogy teplý čaj.

Součástí slavnostní akce byl i koncert manželů Hoškových na violoncella.

V sobotu odpoledne 14. 6. se zde uskutečnil koncert hebrejských písní skupiny Shirim Ashirim. Členkou této skupiny je Renata Ulmannová, kterou mnozí známe z první poloviny devadesátých let, kdy patřila ještě do krnovského sboru ČCE.

B. Marek

Rozhovor o fotografování s Martinem Kučerou

Radovan:

Ahoj Martine, již několik let sleduji díky internetu tvoji fotografickou tvorbu. Snad se mnou budou i ostatní návštěvníci výstavy souhlasit, když řeknu, že tvým záměrem není pouze zmáčknout spoušť a zachytit tak letný prchavý okamžik, vytvořit dokument, ale že je v nich i kus tvé životní filozofie, tvého náhledu na život. Aby fotografie mohly promluvit, musí za tím stát i kus prožitého života. Rád bych znal tvůj názor na fotografování obecně, čím pro tebe je? Kdy jsi s ním začal a co ti dává?

Martin:

Radovane, děkuji za přivítání. Ano, je to tak, fotografie nezbytně souvisí s životem, s tím, jak člověk život prožívá a co právě prožívá. Hodnoty, které jsou pro člověka důležité a vzácné, se projevují a objevují v jeho fotografiích. Život a fotografie se proto nezbytně prolínají. Líbí se mi fotografie, které jsou plny života, všeho, co je lidské, ať už je to radost, bolest, nálada, dojem či poezie života. Líbí se mi fotografie, které mají myšlenku, příběh, které životem přímo překypují.

Fotografování je pro mě obrovský dar, kdy mohu odpočívat a zároveň něco tvořit, něco sdělovat druhým. S fotografováním jsem začal asi před osmnácti lety, někdy po svatbě. Chtěl bych však říct, že mé fotografování je spíše příležitostné, málokdy cílené. Málokdy jdu totiž ven, abych fotil, na to se mi totiž zatím nedostává času. Spíše mám foťák u sebe a když mě inspiruje nějaký moment, tak jej vytahuji a snažím se něco zachytit.

Radovan:

Zpočátku, pokud vím, byly nejčastějším tématem tvé tvorby přírodní motivy a scenerie, makrofotografie, z nich některé uvidíme i zde při projekci. Co tě tolik fascinuje na přírodě?

Martin:

Ano, to byly mé začátky s fotoaparátem. Příroda vždy byla a je pro mě překrásné Boží dílo, jehož krása snad fascinuje každého člověka. Ta krása, to množství barev, tvarů a také živých tvorů bylo prvním, co jsem se snažil zachycovat. Chodil jsem fotografovat do přírody také proto, že jsem od přirozenosti člověk spíše stydlivý, takže jsem se v přírodě

při fotografování cítil lépe, protože mě tam většinou nikdo neviděl. Dnes už je to trochu lepší, ale i tak bych byl nejradší, kdybych mohl být neviditelný, když fotím někde mezi lidmi.

Radovan:

Pozornému pozorovateli při prohlížení tvých přírodních fotografií neunikne i jakýsi pokus tam zahlédnout odraz Boží dokonalosti, dýchá z nich ale také jakási nálada. To, co se kdysi pokoušeli zachytit impresionisté při malbě svých obrazů, když zachycovali například padající list, nebo jak můžeme vidět na jedné z tvých fotografií, list plující na pozvolna zamrzající vodní hladině. Tyto umělecké momentky působí jakýmsi zklidňujícím dojmem. Byl to záměr? Mohou fotografie působit i jako jakási forma arteterapie?

Martin:

Ano, je to tak, tyto harmonické fotografie takto na člověka působí. Vzpomínám si, že jsem nejprve jen zachycoval určité přírodní motivy, ale postupně jsem pomocí těchto motivů již chtěl vyjadřovat i náladu či pocity, ať už kladné či záporné. Zvláště jsem využíval světla a nádherných barev.

Radovan:

Některé ze svých obrázků propojuješ také s komentáři a citáty moudrých osobností. Které z nich pro tebe asi nejvíce znamenají a proč?

Martin:

Ano, mám doma mnoho sbírek, kdy k fotografii mám přidán nějaký text či myšlenku. Vždy záleželo na tom, co jsem právě četl a který autor mě v dané době nejvíce oslovoval. Snažil jsem se fotografii ještě více oživit přiléhavým textem. Dlouhé období mě toto bavilo, ale teď (na stáří :)), když již vím, že stačí v životě málo slov, už tato spojení fotografie s

textem moc nehledám. Pouze se snažím vymyslet příhodný, spíše meditativní název k fotce.

Radovan:

Častým tématem tvých fotografií je také tvůj syn Vojta, dýchá z nich radost z toho, že můžeš pozorovat jeho růst. Jsi hrdý otec ☺? Je těžké se vcítit do dětského světa? A když se to člověku podaří, co ti to dává?

Martin:

Ano, Vojtu fotím asi nejčastěji, třebaže mu to už někdy pořádně leze na nervy. Někdy s ním uzavírám i všelijaké obchodní dohody. Například s ním uzavřu smlouvu, že když mi postojí k zhotovení nějaké fotografie, tak mu večer něco postavím nebo že něco dostane. Krásným společným fotografickým zážitkem bylo, když jsme nedávno spolu šli večer fotit odrazy na mokré vozovce. Vojtu jsem ustanovil asistentem, měl za úkol nést stativ. Byla to asi desetiminutová výprava, jen takové krátké vyběhnutí před dům. Když jsme se vraceli domů, cítil jsem velkou radost z té akce, myslím, že ta radost byla společná. Dětský svět je něco úžasného! Fascinuje mě dětská hravost, to množství skvělých nápadů a neskutečná pohyblivost. Jednou nebo dvakrát do roka se mi však podaří vyfotit Vojtu tak, že jsem fascinován, jak fotografie odhalí duši dítěte. Mám například moc rád fotografii s názvem „To nejdůležitější je neviditelné“. Při

pohledu na tuto fotografii se dotýkám něčeho velice niterného. Takovou fotku člověk pak spíše přijímá jako dar z nebe, neboť vystupuje vysoko nad ostatní fotografie.

Radovan:

V poslední době se věnuješ fotografování zákoutí města, dokážeš objevit krásu i v kusu drátu, nebo odpadku válejícím se na ulici. Jak důležitý je pro tebe úhel pohledu na život kolem nás?

Martin:

Tak jako v životě probíhá u člověka jakýsi vývoj, tak toto pozoruji u sebe i v oblasti fotografování. Již asi takřka vůbec nefotím přírodu. Není to proto, že bych ji již nepovažoval za krásnou, ale je to asi proto, že nyní chci skrze fotografii vyjádřit hlavně nějaký příběh, nějakou myšlenku, a to teď nalézám spíše ve městě.

Co se týká úhlu pohledu, to je, myslím si, na fotografování to stěžejní. Snažím se zachycovat běžné věci, ale často z méně obvyklého úhlu nebo v ten pravý moment, kdy potom fotografie má větší vypovídající hodnotu. K tomu je potřeba mít otevřené nejen oči, ale hlavně srdce, aby člověk byl citlivý na podněty, se kterými se setkává. Zase zde platí, že čím člověk žije a co má v srdci, to potom snáze zahlédne kolem sebe. Protože chci v životě hledat tu pro mě nejlepší cestu, tak se v mých fotkách objevuje motiv hledání pramene, či otázky, co je vlastně pravda, nebo kde jsou nečistší prameny, které hledám, co je vlastně v životě to podstatné. Že to není ono hledání bohatství a všelijakých požitků, ale spíše čistá duše, vnitřní štěstí, které je plodem dobrého života a otevřeného srdce vůči druhým lidem. Dále je pro mě ve fotografiích důležitý motiv Tajemství, které náš život prostupuje. Život je totiž něco nepopsatelného a neuchopitelného, často nepochopitelného, ale přesto překrásného. Tak, jako každý jiný člověk, jednou do roka zakusím nějakou bolístku, takže i tento motiv, motiv bolesti, je pro mě důležitý, protože bolest k lidskému životu patří. Motiv radosti, prostého štěstí a humor je také mým oblíbeným motivem.

Radovan:

V neposlední řadě ve tvé tvorbě pozoruji také smysl pro humor, to nebývá u fotografů zas tak časté. Víím, že pracuješ v tzv. „pomáhající“ profesi. Mohl bys nám ještě na závěr něco o tom povědět a prozradit nám, jakou roli při tom hraje právě humor?

Martin:

Ano, humor je skvělá věc! Humor je opravdu kořen života. Není nic krásnějšího, než když se lidé smějí, až se za břicha popadají. Humor odlehčuje a dává novou sílu. Humor je podle mě cesta či filozofie života. Mám velkou radost z fotografií, ve kterých je humor přítomen. Před nedávnem jsem pro přátele vydal sbírku fotografií s názvem Humor ve fotografii, kdy každá z fotek byla doplněna humorným komentářem. V úvodu této sbírky jsem nechal promluvit velkého krnovského myslitele a mého kamaráda Jirku Kudelu, který nedostatek humoru vysvětluje tím, že se bereme moc vážně, že moc lpíme na sobě a svých představách. Aby člověk byl plný radostného humoru, musí být prostý jako dítě a volný jako pták. Co se týká pomáhajících profesí, tam je humor také nezbytný, neboť práce s lidmi je náročná. Okamžiky humoru velice osvěží ty, kteří pečují o druhé, ale také ty, o které je pečováno. A tak v práci vymýšlím všelijaké „srandičky“ a snažím se udržovat veselou mysl a veselé srdce. To vše samozřejmě s Boží pomocí.

Mé dojmy z vernisáže

Na prvním místě bych chtěl moc poděkovat Vašemu společenství za umožnění takové akce. Byla to pro mě první výstava a velký zážitek. Ačkoliv jsem byl nejprve dosti nervózní, později jsem během toho povídání prožíval velkou radost z kontaktu s těmi, kteří na vernisáži byli. Najednou jsem si uvědomoval, že mám mnoho myšlenek a nápadů, které mi přicházely na mysl, ale o kterých nebylo už možné z časových důvodů mluvit. Byl to pro mě krásný a nezapomenutelný zážitek, ještě jednou moc děkuji. Na závěr bych chtěl ještě říct, že mám velice rád Vaše společenství a vždy se mezi Vámi cítím velice dobře.

Rozhovor s M. Kučerou připravil R. Rosický

Vyhláška města Krnova o ochraně před hlukem

Na základě petice některých krnovských občanů byla na jednání Zastupitelstva města Krnova dne 14. května t. r. schválena vyhláška města omezující používání hlučných předmětů - strojů, zařízení a nářadí v neděli od 6:00 do 22:00 hod. a v noci od 22:00 hod. do 6:00 hod. každý den.

To je stručné konstatování závěru akce lidí, kteří usilovali o to, aby nebyli v neděli

nadměrně rušeni příliš „pracovitými“ spoluobčany, kteří pracují tak, že hluk od jejich sekaček, motorových pil i jiných druhů nářadí zneprjemňuje život sousedům.

Jistě je to dobrý počín, který se nám líbí o to více, že smysl vyhlášky dobře koresponduje s tím, co známe z Bible - o svěcení dne odpočinku.

Vyhláška platí od začátku června t. r.

B. Marek

Prvomájová brigáda v Krasově

Počasi nám přálo, a tak i tento rok jsme na první májový den nelenili a prožili jej opět pracovně na každoroční brigádě u našeho kostelíku v Krasově. Je to pokaždé zajímavě prožitý a zábavný den, a tak se vždy sejde docela dost lidí, někdy i s hostem mimo náš sbor.

Velký krasovský úklid spočívá většinou v uklizení prostor kostelíka, vymetení

pavučin, utření prachu, zametení a vytření všech prostor, posekání trávníku a začištění chodníčků, zkontrolování stavu odpadního kanálu a vyčištění okapů. K tomu se ale někdy přidá i větší práce, která letos připadla na natření nového plotu. Ten se nám podařilo postavit minule, ale bylo třeba jej ještě natřít.

Jelikož nikdo nikoho k práci nenutí, přijíždí do Krasova každý už s tím, že

samozřejmě přiloží ruku či obě k dílu, takže o zájemce o natírání nebyla nouze. Nouze byla naopak o štětce a plechovky nebo misky na barvu. Ale i to se zdárně vyřešilo a pak už několik natěračů strategicky obestoupilo náš nový plot z obou stran a netrvalo dlouho a dílo bylo dokončeno. Tedy plánovaný díl práce, který byl naplánován, spodní část plotu, a to bylo splněno. Na horní díl plotu nad kostelíkem již nezbyla barva, ten se musel dotřít až při další příležitosti. Všichni byli s odvedenou prací spokojeni, také proto, že jsme se mohli pustit do opékání, trochu se posilnit a odpočinout si.

Také pro děti byla připravena zábava a soutěže, nechyběly jako obvykle lodičky, které později pluly v místním potůčku, a také se tentokrát vyráběly šaty z reklamních letáků a je třeba říci, že byly velice zdařilé.

Nejen zábava, ale i práce a vůbec společně strávený čas, to je to, co nás kromě naší víry sblízuje a dělá z nás velkou rodinu, kde se cítíme dobře. Je dobře, že je stále co dělat, že nás i potřeba odvedení práce svolává. Pánu Bohu díky za ten den, pěkné prvomájové počasí a dohled nad námi na cestách.

Petr Malík.

Grilovačka u Zmrzlíků

1. června jsme se mnozí ze sboru opět sešli u Zmrzlíků na zahradě. V příjemné atmosféře provoněné špízy od Radovana Vladíka a dalšími dobrotkami a vychytávkami, které se dají ugrilovat, jsme strávili krásné odpoledne v družných a neformálních rozhovorech, takže se nikomu ani nechtělo odcházet. Velký dík patří hlavně rodině Zmrzlíkových, která umožňuje rodinám v našem sboru, aby se mohly setkat nejen v kostele, ale

třeba také na zelené zahradě. Díky patří i Radovanovi Vladíkovi, hlavnímu grilmajstrovi, že to mohlo být zase u dobrého jídla. Tak to ostatně dělal i Ježíš. Dovedu si představit, že by se takového setkání rád zúčastnil, vzpomeňme na svatbu v Káni ☺. Jistě byl, i když ne viditelně, ale v duchu, na obou těchto setkáních přítomen. Tento měsíc náš sbor totiž zažil dvě taková příjemná setkání, to první bylo u Zmrzlíků a druhé na svatební hostině Jirky a Martičky - novomanželů Markových. Oběma rodinám, Zmrzlíkovým i Markovým, moc děkujeme. ☺

R. R.

Cvičení s kočárky - Strolling

Po narození našeho synka Eliáška jsem přemýšlela, jak skloubit sport, mateřství a zároveň se nějakým způsobem seberealizovat. O cvičení s kočárky neboli Strollingu jsem už předtím slyšela, a tak jsem to vyzkoušela. Moc se mi to líbilo. Říkala jsem si, že něco

takového v Krnově chybí a že je to skvělá příležitost. A tak jsem si v Praze udělala dvoudenní školení zakončené certifikátem lektorky strollingu. Líbí se mi hlavně to, že mohu při cvičení být s Eliáškem, že mu už od malička mohu ukazovat, že hýbat se a

sportovat je přirozené a že je úplně jedno, co dělá, hlavně, když to dělá s láskou a chutí - tak jako já strollering. A mimo to: každý den se s kočárkem jen tak procházet je na palici. Zkuste si to :-))))). Navíc Krnov se dá přejít od cedule k ceduli za dvě hodiny :-). Tak proč si na procházce nepřidat pár posilovacích cviků? S kočárkem a u kočárku se dá dělat celá řada super cviků! Trapně si u toho rozhodně nepřipadám... Naopak - baví mě obdivné reakce lidí, kteří za námi volají: „škoda, že toto nebylo za nás, jste skvělé, jste krásné, jen tak dál“... Jednou si nás dokonce jedna paní vyfotila :-)))) A tak si říkám, že je třeba

postrčit naše představy o tom, co je (ne)normální a co trapné :-). A asi si to říkají i další prima ženské, protože na první vypsane cvičení 6. května přišly tři maminky a stabilně na hodiny v úterý a čtvrtek chodíme ve čtyřech. Snad se ještě přidají další. To bych nám moc přála. A chystám ještě další projekty, tak snad se podaří... Ale o tom zase někdy příště :-).

PS: pokud by měl někdo zájem, tak cvičíme každé úterý od 9:30 a každý čtvrtek od 10 hodin, sraz je vždy u krnovského koupaliště.

Zuzana Vladiková

Dětem

SRDCE Z POUTI

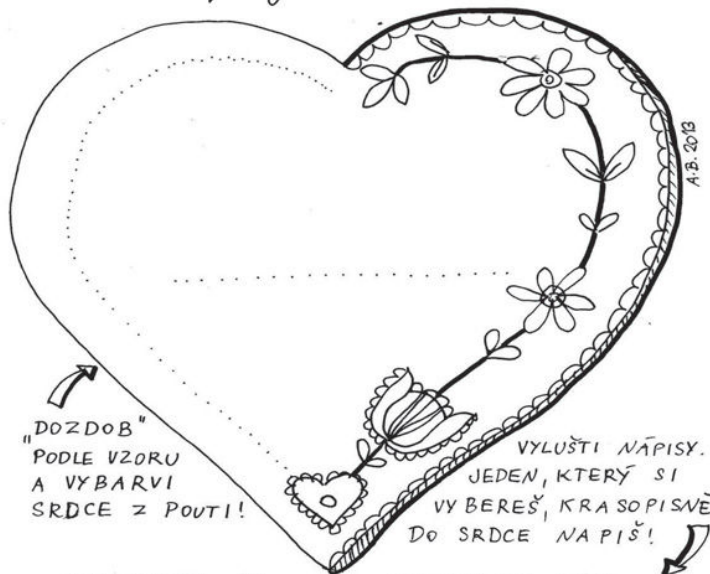
Ahoj děti!

Už je zase za dveřmi to úžasné období plné zážitků a nicnedělání. Jasně, jsou to prázdniny! To máte jakoby čas navíc, ve kterém můžete myslet více na druhé lidi, zajít je navštívit nebo poznávat nějaké nové kamarády. Mezi nimi i Ježíše.

Dnes jsem pro vás připravila prázdninové rébusy. Když se vám je podaří vyluštit a během prázdnin se zajedete aspoň na jedno ze tří míst podívat, přinese mi nějaký důkaz – třeba fotku nebo suvenýr. Můžete si pak u mě vyzvednout odměnu. Přeji vám krásné prožití prázdnin, hezká setkání s lidmi a Boží ochranu na všech cestách.

Elen Hlavsová

Obvyklým darem, přineseným v pouti, je sladké perníkové srdce. Na něj se píšou různé nápisy.

"DOZDOB"
PODLE VZORU
A VYBARVI
SRDCE Z POUTI!

VYLUŠTI NÁPISY.
JEDEN, KTERÝ SI
VYBEREŠ, KRA SOPIŠVĚ
DO SRDCE NA PÍŠ!

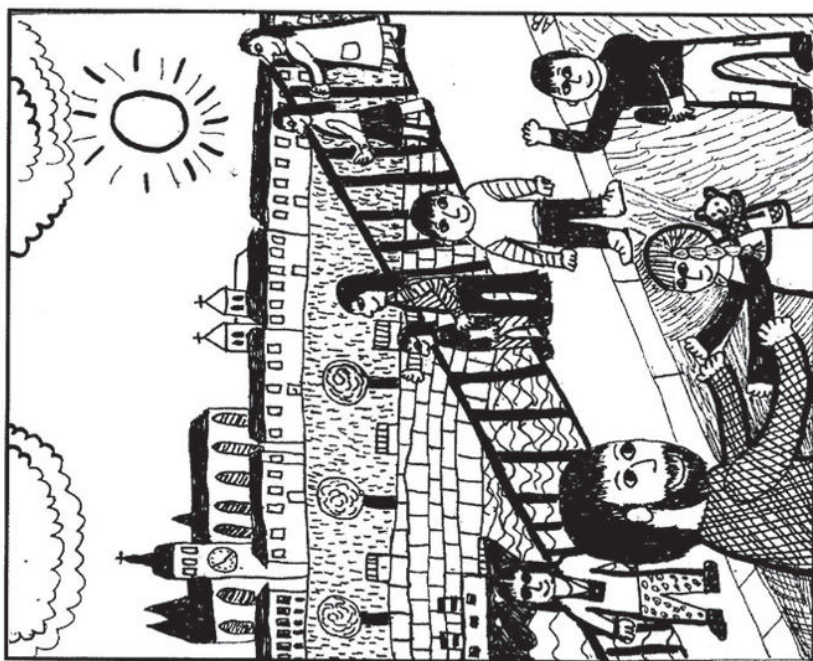
UOPIT Z

MNECIAM

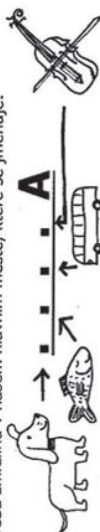
TVOKINIÁT

KSÁLY Z

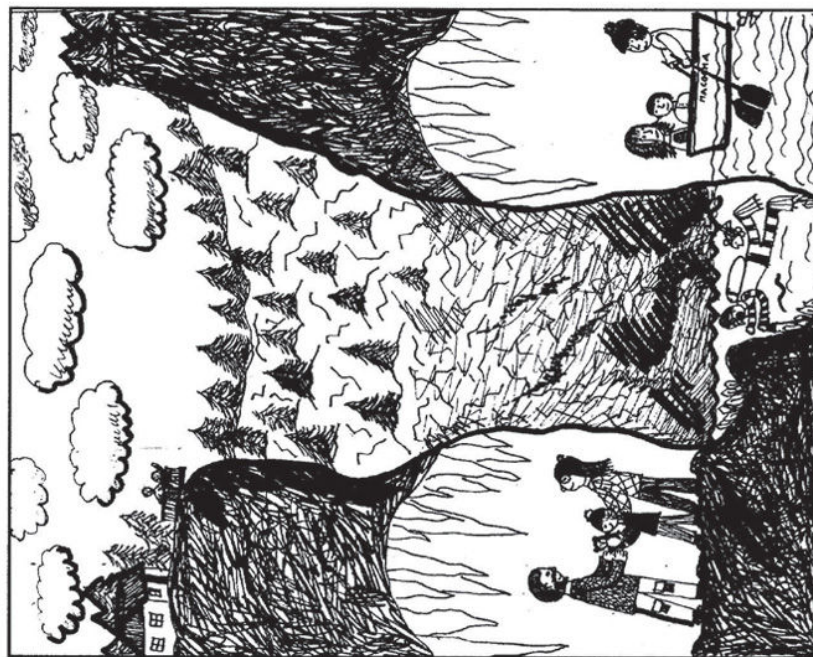
www.deti.vira.cz

Projít se v létě po městě je taky prima. Můžeme se podívat na zajímavé památky a dát si třeba zmrzlinu v našem hlavním městě, které se jmenuje:

(Doplň první písmena z obrázků! Na velkém obrázku se někde schoval měřá - najdi ho!)
www.děti.viřa.cz

Tady jsme hluboko v jeskyni, v propasti, která se jmenuje:

(Doplň první písmena z obrázků! Na velkém obrázku se někde schoval měřá - najdi ho!)
www.děti.viřa.cz

Českobratrská církev evangelická v Krnově

<u>Kazatel sboru:</u>	jáhen Radovan Rosický
<u>Adresa:</u>	Farní sbor ČCE, Albrechtická 92, Krnov, telefon: 552 302 109
<u>Číslo účtu sboru:</u>	1845328379 / 0800
<u>Úřední hodiny:</u>	čtvrtek 10 - 12 hod. 16 - 18 hod.
<u>www stránky:</u>	http://krnov.evangelnet.cz
<u>Na požádání:</u>	- katechetická příprava ke křtu - vysluhování svatě večeře Páně nemocným členům sboru - pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď - předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku Svatby, křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout s kazatelem sboru v dostatečném předstihu!

Pravidelná shromáždění v Krnově (evangelický kostel na Husově náměstí):

Pondělí	dle domluvy	každé 1. pondělí v měsíci ekumenické modliteb. setkání - v různých církvích
Úterý	18.00 h.	biblická hodina v kostele (mimo prázdniny)
Čtvrtek	dle domluvy	skupinky v jednotlivých rodinách
Pátek	18.00 h.	modlitební setkání v kostele
Sobota	18.00 h.	setkání mládeže v klubovně Tensingu v areálu bývalé Karnoly na ul. Čsl. armády (mimo prázdniny)
Neděle	9.45 h.	bohoslužby

Pravidelná shromáždění v Krasově:

1. středa v měsíci	13.00 hod.	biblická hodina
3. neděle v měsíci	15.00 hod.	krasovský evangelický kostel

Biblické hodiny se konají u sestry Ničmanové v domě peč. služby.

Pravidelná shromáždění v Branticích:

2. středa v měsíci - u Čeparových, Brantice č.p. 93

Láska

Čeho je na světě víc?
Lásky a nebo zklamání?
Čeho je na světě víc,
lásky a nebo hořký nenávisti cit?
Zdá se mi, že v dnešní převrácené době
už lidé nenachází cestu k sobě.

A přece byla tato zem a lidé v ní
s velikou Boží láskou stvořeni.
Vždyt jenom láska dává životu
ten správný směr a cíl.
Tak žijme v této lásce,
vždyt den se krátí a ubývá nám sil.

Eva Ro

Redakční rada:

Radovan Rosický, Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Darina Balová, Miluše Čičmanová
technický redaktor - Petr Malík

Příspěvky můžete předávat redakční radě, nechat je na faře, nebo, což je pro nás nejlepší,
posílat e-mailem na adresu: dobrypastyr@centrum.cz